

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

SAWAKO ARIYOSHI

Dansatoarea de Kabuki

Traducere din japoneză și note de
ANGELA HONDRU

HUMANITAS
fiction

„Iar se mișcă șarpele Orochi¹“, șopteau oamenii, clătinând din cap, îngroziți. De la poalele cascadei Torikami, Orochi străbătea munți și văi, pustiind totul în calea lui când ieșea din matcă. Izbutise să schimbe până și cursul râului Hii. Lumea era înspăimântată chiar dacă se mișca liniștit.

Râul Hii curgea, șerpuind, prin tot ținutul Izumo, dinspre munte către câmpie, împărțind-o în două, și se vărsa apoi în golful Izumo. Unduirea lui de la apus la răsărit li se părea aproape nepământeală locuitorilor din Kizuki². Cu atât mai mult cu cât asta se-nâmpla din pricina lucrărilor de scoatere a fierului din muntele de granit.

Odată sfărâmată, roca desprinsă din munte era împrăștiată în râul Hii. Cursul iute al apei o fărâmița, îndepărtând nisipul din pulberea de fier, care se lăsa la fund. Avea un grad înalt de puritate. Se strângea și se introducea apoi în cuptor, unde flăcările uriașe o topeau. I se dădea iar drumul pe apa râului Hii. Sfârâia, ieșeau aburi și fum. În urma întregului proces devenea fontă superioară. Dar, pentru că separarea fierului de nisip se petrecea în amonte, albia râului strângea tot mai mult nisip, pierzând din adâncime și provocând inundații repetate.

Chiar și când ploua domol, râul Hii se deplasa, pe nesimțite, de la stânga la dreapta. Prin forța apei, nisipul care aluneca din amonte ajungea la gura râului, însă aici era împins ușor mai departe, pentru că pe malul apusean se adunase deja o cantitate mare. Sătenii nu reușeau să stăvilească nisipul ce se prăvălea din

1 Șarpe mitologic cu opt capete, care devasta totul în calea lui și cerea sacrificii de vieți omenești.

2 Vechiul nume al localității care găzduiește Marele Templu Izumo.

munte. Se simțeau neputincioși în fața lui. Nu le rămânea decât să dea din cap neajutorați și să spună că Orochi se mișcă iarăși.

Râul nu era adânc și apa lui era limpede precum cristalul. Fetele din partea locului își scoteau sandalele din paie și săreau ușor din piatră-n piatră ca să ajungă până în mijlocul lui. Li se albeau tălpile de la nisipul fin care-și croise drum prin albie. Una dintre grijile și plăcerile lor zilnice era să scoată apă din râu.

Okuni rămase o vreme nemișcată în mijlocul apei. Era înaltă și voinică. Simțea că aerul rece al toamnei o răzbește, începând de la tălpi. Apa străvezie de la picioarele ei se unduia ușor. Fata nu se clintea. Își ațintise privirile pe munții încețoșați de dincolo de râu. Era de-a dreptul fermecată de frumusețea lor. Norii se buluceau unii peste alții, însă vremea continua să rămână frumoasă. Așa se întâmpla mereu în zilele de toamnă.

Nu era prima oară când urma să-și părăsească satul natal. Pe măsură ce se apropia ziua plecării, simțea că avea s-o cuprindă dorul de munții și râul care îi erau atât de dragi. Parcă nu se mai sătura privind-i. Munții cu amintirile lor... râul cu bucurii pe care nu le putea uita.

— Ce faci acolo, Okuni?

Okuni a întors capul după fetița care trecuse pe lângă ea.

— A! Okiku, tu erai?

Okiku râdea fericită. Era o copilă isteată și promitea să devină o femeie frumoasă. Crescând împreună cu Okiku și cu sora ei mai mare, Okaga, Okuni se simțea foarte apropiată de ele.

— Ai grijă să nu cazi! Apa-i ca gheața.

Okiku a sărit mai departe, din piatră-n piatră, ușoară ca o păsărică. Când a coborât căldarea în râu, s-a întors puțin spre Okuni și a chicotit șmecherește. Fetița de șase ani era foarte mândră de ea. Scotea apă din râu ca un om în toată firea. Părul negru, lăsat pe spate, aproape îi ajungea până la brâu.

Okuni o privea cu drag. „Tare-aș vrea s-o iau cu mine, își spuse ea. E însă prea mică pentru o călătorie lungă.“

Când o văzu plecând cu găleata mai mare decât ea, Okuni o întrebă:

— Okiku, de ce-ai venit după apă?

— Păi, nu trebuia? Tata zicea că poate mai ai și alte treburi. Mama m-a trimis după apă.

- Dar Okaga ce păzește ?
- Stă cu Yokichi și-l îmbunează.
- Cum așa ?
- E tare necăjit că plecați și se smiorcăie întruna.

Tonul ei ușor afectat, de copil atotștiutor, a făcut-o pe Okuni să pufnească în râs.

— Hai, fugi repede! Te așteaptă mama! Eu mai am puțină treabă. Tata avea dreptate.

- Unde te duci ?
- Urc... sus de tot. Vreau să privesc Izumo de-acolo.
- De unde ?
- De lângă muntele Hōnō.
- A, muntele cu templu ?

Okiku a ajuns la mal și a pus găleata jos. Și-a șters grațios tălpile cu poalele chimonoului. Gest feminin, care prevestea multe. Okuni o privi cu zâmbetul pe buze.

Dacă tot venise Okiku după apă, chiar că nu mai avea de ce să se grăbească. Se liniștise. Și-a vârât picioarele ude în sandalele de pai și a luat-o, ușor, pe malul râului, cu găleata goală în mână. Tot ce se afla în jur îi era drag. A rupt câteva margarete de câmp înflorite și le-a aruncat în găleată. S-a apropiat de mal ca să pună apă peste ele. Era sprintenă și atentă la tot ce se întâmpla. Auzea până și sunetul monoton al nisipului care se mișca ușor pe fundul albiei. Susurul râului Hii, care cobora din munți, părând că-i șoptește întreaga lui poveste, îi umplea sufletul. În asemenea clipe, își amintea de tatăl ei adevărat. Fusese băieș. Sfărâmasese, în albia superioară a râului, granitul desprins din munte, dându-i apoi drumul pe râu. La fel ca și acum, apa îl spăla și-l transforma într-un nisip fin, alb și frumos. Fiecare grăunte își avea propria poveste în călătoria cea lungă pe care o făcea râul Hii. Okuni ciulea urechile și auzea tainica șoaptă a apei strecurându-se până în cel mai ascuns ungher al trupului ei. Încremenise, vibrând de emoție.

A luat bucațica de pânză care-i atârna la brâu, și-a șters tălpile și s-a încălțat. A ridicat privirile și a pornit spre țintă: vârful muntelui Hōnō.

Cu cincisprezece ani în urmă, la un an după nașterea lui Okuni, în 1574, violența lui Orochi a provocat pagube mari ținutului Izumo. După inundațiile grave, câmpia a început să-și modifice tot mai mult forma. Muntele Hōnō a pierdut din înălțime. În schimb, au ieșit la iveală vestigii ale vechilor temple îngropate sub nisipul adus de revărsările apelor. Okuni a auzit că s-ar fi găsit chiar și câteva volume putrezite din Sutra budistă. De atunci, această porțiune a muntelui Hōnō s-a numit o vreme și Kyōyama¹.

De acolo, de sus, se vedea toată câmpia Izumo. Lăstunii ciripeau de parc-ar fi vrut să frângă cerul toamnei, iar ecoul răsuna până în holdele aurii. Okuni, care, puțin mai devreme, vibrase la susurul apei, percepea acum cu toată ființa ei glasul ascuțit al păsărilor. Se simțea ușoară și-i venea să zboare. Ba nu, să danseze. Nu mai putea sta locului. Nici nu știa ce să facă atunci când o încercau astfel de trăiri. De obicei, alerga până obosea și simțea că-și pierde răsuflarea. Tatăl lui Okiku își imagina că hoinărește în voie. Da, cam așa simțea și ea... Nu-și dădea seama cum trece timpul.

Vestigii ieșite la iveală cu cincisprezece ani în urmă fuseseră numai de câțiva ani acoperite de buruieni. La venirea toamnei, apa se răcea și plantele agățătoare îmbrățișau, nestânjenite, trunchiurile coniferelor. La poale, flori roșii și liliachii invadau pajiștile. Okuni a urcat anevoios panta abruptă cu nisip și pietriș, oprindu-se din când în când să culegă flori. Le-a pus în găleată peste margaretele de câmp. Când a ajuns în vârf, margaretele erau de-a dreptul copleșite de florile de munte.

A lăsat găleata jos și și-a tras sufletul. A auzit, brusc, un zgomot în spatele ei, apoi vocea unui tânăr.

— Okuni!

— Kyūzō! Cum de m-ai găsit?

— Mi-a spus Okiku. Am pornit imediat după tine.

— Ia privește în jurul tău! Câtă frumusețe! Ce minunate sunt florile! exclamă Okuni, în timp ce arăta cu degetul spre pajiște și spre munte.

¹ Muntele Sutrei.